

3) Kun otetaan huomioon, että kansallisen lainsäädännön mukaan mitään direktiiveissä 94/19 ja 97/9 säädetyistä mahdollisista suojajärjestelmistä ei voida soveltaa luottolaitoksen liikkeeseen laskemien sijoitustodistusten ja obligaatioiden haltijoihin:

- a) ovatko direktiivin 94/19 3 artiklan 1 kohdan, 7 artiklan 1 kohdan (sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/14) ja 10 artiklan 1 kohdan sekä saman direktiivin 1 artiklan 1 kohdan, jossa määritellään talletuksen käsite, säännökset yhdessä luettuina riittävän selviä, täsmällisiä, ehdottomia ja subjektiivisia oikeuksia perustavia, että yksityiset voivat vedota niihin kansallisessa tuomioistuimessa tukeakseen korvausvaatimuksiaan, joita he esittävät sellaista valtion perustamaa vakuuslaitosta kohtaan, jonka tehtävänä olisi maksaa tällainen korvaus?
- b) ovatko direktiivin 97/9 2 artiklan 2 kohta ja 4 artiklan 1 kohta riittävän selviä, täsmällisiä, ehdottomia ja subjektiivisia oikeuksia perustavia, että yksityiset voivat vedota niihin kansallisessa tuomioistuimessa tukeakseen korvausvaatimuksiaan, joita he esittävät sellaista valtion perustamaa vakuuslaitosta kohtaan, jonka tehtävänä olisi maksaa tällainen korvaus?
- c) jos edellisiin kysymyksiin (3 a ja 3 b) vastataan myöntävästi, kumpiko mahdollisista suojajärjestelmistä kansallisen tuomioistuimen on valittava sovellettavaksi, kun sen on ratkaistava yksityishenkilön ja luottolaitoksen välinen riita, johon on haastettu vastaajaksi valtion perustama vakuuslaitos, jonka tehtävänä on tallettajansuoja- ja sijoittajansuojajärjestelmien hallinnointi?
- 4) Onko direktiivin 97/9 2 artiklan 2 kohdan ja 4 artiklan 2 kohdan säännökset (luettuna yhdessä kyseisen direktiivin liitteen I kanssa) ymmärrettävä siten, että ne ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan sijoittajien korvausjärjestelmää ei voida soveltaa sijoittajiin, joilla on hallussaan luottolaitoksen liikkeeseen laskemia velkakirjoja, rahoitusvälineiden lajin (velkakirjat) ja sen vuoksi, että vakuudentottaja (luottolaitos) ei ole siirtänyt tai käyttänyt sijoittajien varoja tai arvopapereita ilman heidän suostumustaan, ja onko niitä tulkittava näin? Onko sillä, että luottolaitos, joka on laskenut velkakirjat liikkeeseen — liikkeeseenlaskija —, on samaan aikaan näiden rahoitusvälineiden säilyttäjä (välittäjä) ja että sijoitettuja varoja ei ole erotettu luottolaitoksen hallussa olevista muista varoista, merkitystä tulkittaessa edellä mainittuja direktiivin 97/9 säännöksiä sijoittajan suojan osalta?

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 17.12.2013 unionin yleisen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland ja Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) v. Euroopan komissio, 8.10.2013 antamasta tuomiosta

(Asia C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: B. Smulders, P. Oliver ja P. Ondrůšek)

Muut osapuolet: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Vaatimukset

Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen antaman tuomion
- unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan mukaisesti joko ratkaisee asian lopullisesti ensimmäisen ja kolmannen perusteen osalta tai palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi kyseisten perusteiden osalta ja
- velvoittaa vastapuolet korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valitus muodostuu yhdestä perusteesta eli siitä, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsee väärin tiedon saatavuutta, yleisön osallistumista päätöksentekoon sekä oikeuden saatavuutta ympäristöasioissa koskevan Århusin yleissopimuksen määräysten soveltamisesta yhteisön toimielimiin ja elimiin 6.9.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1367/2006⁽¹⁾ 6 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä olevaa ”ympäristöpäästöihin liittyvien” tietojen käsitettä ja hylkäsi komission näkemyksen siitä, että kyseistä käsitettä on tulkittava johdonmukaisesti ja sopusointuisesti kyseessä olevat muut säännökset huomioiden. Tämä peruste jakautuu kolmeen osaan:

- i) unionin yleinen tuomioistuin oli väärässä, kun se jätti huomiotta tarpeen varmistaa Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001⁽²⁾ ”sisäinen” johdonmukaisuus, kun sitä tarkastellaan yhdessä asetuksen N:o 1367/2006 6 artiklan 1 kohdan kanssa, siten kuin se ymmärretään tiedon saannista, yleisön osallistumisoikeudesta päätöksentekoon sekä muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeudesta ympäristöasioissa annetun Århusin yleissopimuksen 4 artiklan 4 kohdan valossa

⁽¹⁾ Talletusten vakuusjärjestelmistä 30.5.1994 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 94/19/EY (EYVL L 135, s. 5).

⁽²⁾ Rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/EY kumoamisesta 21.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY (EUVL L 145, s. 1).

⁽³⁾ Sijoittajien korvausjärjestelmistä 3.3.1997 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 97/9/EY (EYVL L 84, s. 22).

- ii) unionin yleinen tuomioistuin jätti ottamatta asianmukaisesti huomioon liikesalaisuuksien suojaamista koskevat säännökset kasvinsuojeluaineita koskevassa alakohtaisessa lainsäädännössä eli kasvinsuojeluaineiden markkinoille saattamisesta 15.7.1991 annetussa neuvoston direktiivissä 91/414/ETY⁽³⁾ ja kasvinsuojeluaineiden markkinoille saattamisesta sekä neuvoston direktiivien 79/117/ETY ja 91/414/ETY kumoamisesta 21.10.2009 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1107/2009⁽⁴⁾ ja
- iii) unionin yleinen tuomioistuin oli väärässä, kun se jätti huomiotta tarpeen tulkita asetuksen N:o 1367/2006 6 artiklan 1 kohtaa niin pitkälle kuin mahdollista perusoikeuskirjan ja teollis- ja tekijänoikeuksien kauppaan liittyvistä näkökohdista 15.4.1994 tehdyn sopimuksen (TRIPS) mukaisesti.

⁽¹⁾ EUVL L 264, 25.9.2006, s. 13

⁽²⁾ EYVL L 145, 31.5.2001, s. 43

⁽³⁾ EYVL L 230, 19.8.1991, s. 1

⁽⁴⁾ EUVL L 309, 24.11.2009, s. 1

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaat) on esittänyt 23.12.2013 — Diageo Brands BV v. Simiramida-04 EOOD

(Asia C-681/13)

(2014/C 71/18)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Hoge Raad der Nederlanden

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Diageo Brands BV

Vastapuoli: Simiramida-04 EOOD

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko asetuksen (EY) N:o 44/2001⁽¹⁾ 34 artiklan 1 alakohdasta tulkittava niin, että siinä säädetty kieltäytymisperuste koskee myös tilannetta, jossa tuomiojäsenvaltion tuomioistuimen tuomio on selkeästi unionin oikeuden vastainen ja kyseinen tuomioistuin on huomannut sen?
- 2) a) Onko asetuksen (EY) N:o 44/2001 34 artiklan 1 alakohdasta tulkittava niin, että se tilanne, että siinä säädetty kieltäytymisperusteeseen vetoava asianosainen ei ole turvautunut tuomiojäsenvaltiossa siellä saatavilla oleviin oikeussuojakeinoihin, estää sen, että kyseiseen kieltäytymisperusteeseen voidaan vedota menestyksekkäästi?

- b) Mikäli edellä 2 a) kohdassa esitettyyn kysymykseen vastataan myöntävästi, olisiko kysymykseen vastattava toisin, jos turvautuminen tuomiojäsenvaltiossa saatavilla oleviin oikeussuojakeinoihin olisi ollut turhaa, koska on oletettava, ettei niihin turvautuminen olisi johtanut erilaiseen tuomioon?

- 3) Onko direktiivin 2004/48/EY⁽²⁾ 14 artiklaa tulkittava niin, että kyseistä säännöstä sovelletaan myös kuluihin, joita asianosaisille aiheutuu jäsenvaltiossa käytävässä vahingonkorvausoikeudenkäynnissä, jos kanne ja siihen annettu vastaus liittyvät vastaajan väitettävään vastuuseen takavarikoista, jotka tämä on hankkinut, ja lausunnoista, jotka se on antanut, tavaramerkkioikeutensa turvaamiseksi toisessa jäsenvaltiossa, ja tässä yhteydessä tulee esiin kysymys viimeksi mainitun jäsenvaltion tuomioistuimen antaman tuomion tunnustamisesta ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa?

⁽¹⁾ Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 44/2001 (EYVL L 12, s. 1).

⁽²⁾ Teollis- ja tekijänoikeuksien noudattamisen varmistamisesta 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/48/EY (EUVL L 157, s. 45).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Högsta förvaltningsdomstolen (Ruotsi) on esittänyt 27.12.2013 — X AB v. Skatteverket

(Asia C-686/13)

(2014/C 71/19)

Oikeudenkäyntikieli: ruotsi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Högsta förvaltningsdomstolen

Pääasian asianosaiset

Valittaja: X AB

Vastapuoli: Skatteverket

Ennakkoratkaisukysymys

Ovatko SEUT 49 ja SEUT 63 artikla esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kotipaikkavaltio ei myönnä oikeutta vähentää valuuttakurssitappiota, joka sisältyy elinkeinotoimintaa palvelevien sellaisen yhtiön osuuksien luovutustappioon, jonka kotipaikka on jossakin toisessa jäsenvaltiossa, kun kotipaikkavaltio soveltaa järjestelmää, jossa tällaisiin osuuksiin perustuvia luovutusvoittoja ja -tappioita ei oteta huomioon veron perustetta laskettaessa?